

altid bliver daarligere betalt for deres Arbejde end Mændene, og en Kvinde følgerlig maa slide meget mere end en Mand for at faa den samme Indtægt, saa nænner vi ikke at tage Skat af dem; men saa kan vi heller ikke give dem den Ret, der følger med at betale Skat« — ja, det var i det mindste et Ræsonnement, man kunde forstaa, om man end ikke vilde billige det; men det siger de, som bekendt, ikke. De har ingen Betænkkelighed ved at paalægge os Pligterne; men Rettighederne vil de beholde for sig selv — altsammen i Kvindernes Interesse. Landstinget minder mig om den gamle Præst, der, da der en Gang i et Præstekonvent var Tale om en Forandring af Vielsesformularen (Udeladelse af Ordene om Hustruens Underdanighed), rejste sig og erklærede med Eftertryk og Værdighed: »Min Hustru har nu i 40 Aar været mig underdanig, og jeg har befundet mig vel derved.« Jeg tør sige, han har aldrig spurgt hende, hvordan hun befandt sig ved det; men han har uden Tvivl været overbevist om, at Underdanigheden var saa vel i Kvindernes som i Samfundets Interesse.

Samfundets Interesse! Det var det andet Hensyn, der var at tage. Naar Landstinget mener, at Kvindernes Valgret strider imod den, da hviler denne Mening kun paa de løseste Formodninger; der er intet som helst faktisk at støtte den paa. Tværtimod, overalt, hvor Kvinderne har faaet Valgret — politisk eller kommunalt — paa Island, i Sverrig, til Dels i England og i en stor Del af Amerika — har man kun sporet heldige Virkninger deraf. Størst Rettigheder har Kvinderne, som bekendt, faaet i de vestlige Stater i Amerika; derfor har de ogsaa kunnet udrette mest der. De ved, at derovre bliver alle kommunale Embeder besatte ved Valg, der kun gælder for en begrænset Tid, og at det er højst almindeligt, at disse Embedsmænd bruger den korte Tid, da de er »ved Fadet«, til at praktisere den størst mulige Del af de offentlige Indtægter ned i deres egen Lomme. Overalt hvor Kvinderne har faaet Del i Magten, har de først og fremmest ladet sig det være magtpaaliggende at sætte en Stopper for dette Plyndringssystem og bringe Ærlighed ind i Forvaltningen — og det er lykkedes dem! Om de saa aldrig havde udrettet andet end det, kunde man vel sige, at deres Valgret havde fremmet Samfundets Interesse; men de har udrettet andet. Overalt har det vist sig, at Kvindernes Stemmer har tjent til at fremme Reformen i Samfundet og særlig Kampen mod Usædelighed og Drikkeri. Hvis Landstinget er uvidende om disse Kendsgerninger, er det utilbørligt, at det vil udtale en Dom om, hvad det intet kender til. Og hvis det er vidende derom, hvad skal man saa tro? For jeg kan da aldrig tænke, at d'Hrr. i Landstinget skulde have noget imod, at Kvinderne kom til at øve en saadan Indflydelse i moralsk Retning.